

Gylland, Anders Nielsen

En mærkværdig Bise,

angaaende

Verdens Falskhed, Vogn og Bagtalelse, samt om den
Ubestandighed, som Verden fører med sig.

Forsattet af Andreas Nielsen Gylland.

(Pris 15 Ore.)

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhob.

Forargelser mange man daglig kan erfare, I Verden man
finder ei andet end Strid; Men Du al Raadens Fader, hjælp
os at tage vare, Paa Kjødet i denne bedrægelige Tid, Og hør
nu min Bøn! Du Guds enbaarne Søn! Og giv mig paa
hin Dag en glad og rolig Løn.

2. Samvittigheden dømmes, den raaber og den græder:
Nu er den opvaagnet, som sovnet har før; Men hvad skal
man sige naar Gud udbytter Lønnen? Vi har jo fortjent
til at jages paa Dør. Vær mig en naadig Gud! Udpynt
mig som din Brud! For din Domstol at stande med en for-
klaret Hud.

3. Ved onde Tungers Svøbe vi ofte bliver plaget, Det
gjør ei Sjelen Stude, om Huden bliver saar; De fryde skarpe
Pile, som Fromme med bli'r plaget, De har en Braad i
Hjertet i hvor de staar og gaar; Med Munden taler godt,
Og Næsten gjør til Spot; Saa snart dem vender Ryggen, vi
bli'r af dem forraadt.

4. Men jeg det som en Krone, om Hovedet vil binde,
Lad Verdens Falskhed gale, og gjøre Munden vid, Jeg føler
nok at Taarer vil falde ned paa Kinde, Men Gud dem i sin
Flaske vil samle til en Tid; En Achitofel ei, For mig skal
bane Vej, Lad han mig fort asmale, jeg siger til ham nei.

5. Lad Verden mig bagtale, jeg vil jo intet frygte, Jeg
vandrer min Bane med Frimodighed; Jeg kjender vel Mange,
som sprede stemme Rygter, Og mange falske Gloser, som gjør
min Bane hed. De gravet har en Grav, med mig Jonathans
Stav, Opklare mine Dine, Saa Gud jeg Takken gav.

6. Den Tid jeg lidet tænkte udi min Ungdoms Dage,
Mig blev issjænkent Druer, som bedste for mig var; Thi det
var Malurtvande, det maa jeg nok beklage, Som mon i Bæ-
gret falde, til Lod mig falden var. De talte godt med mig,
I deres Mund var Svig; Og lad endel forbande om de
samthfker mig.

7. En Staal mig blev issjænkent af Galde til Drikke, Og
at den for mig skulde blive heel suur, En Djebel og en Ju-

V box 1:28

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
200
10
20
30
40
50
60
70

bas bag Døren med sin Strikke, De sigte hele Tiden at fange mig paa Lur; De Miner gjorde god, men Draad i Stjernen stod, Naar jeg til Døren triner, var dem af Lumskhed groed.

8. Om jeg end her bagtales, om jeg end her bespottes, Ja om jeg her bli'r beløst, det engang Ende faar; Det er mia Trøst og Glæde, om jeg end skal forhaanes, Jeg hist derefore ikke skal sælde nogen Taar; Jeg ryster Støvet af, Naar jeg engang af Grav Opstaar til Fryd og Fred, indgaar i Himlens Sal.

9. Det blev mig tillabet af disse troged' Rænter, Et Sted, hvor var aabnet en frygtelig Grav: Jeg sit til Bagtalesse, men mig det ikke krænter, Alt jeg skulde vandre med Pose og med Stab: Er det bestemt for mig, Da lad dem glæde sig, Jeg vil det gjerne taale, som Gud paalægger mig.

10. Jeg skal ei mere plages, af hans paalagte Byrde, End jeg er istand til at holde den ud; Lad derfor Dretudere, som Sjelen vil myrde; Lad dem sin Skaal udøse, jeg beider til min Gud; Thi taus jeg stande maa, Naar som jeg tænker paa, Hvor man mig har begæget, jeg om ei tale maa.

11. En Jacob altfor længe hos Laban monne tjene, Istedtfor Rachel først Lea monne faa; Thi Lea en Aften for Jacob mon indtræde, I Dinene var dumme, paa Gulbet der hun staar, Han mere tjene maa, For han kan Rachel faa, Og Laban til ham siger: man pleier gjøre faa.

12. Jeg nogle Aar og Dage tun havde i Sinde, Som Jacob at tjene for Rachel saa tro, For mig den rette Lea suursende jeg vinde, Af Laban sit jeg Utal og om til Døren fao, Jeg Penge havde ei, Det hedder gat din Ve; Min Datter faaer Du ikke, jeg siger dertil nei.

13. Jeg ta'r min Hat i Haanden og færdig til at gange; Men ønsker at Herren vil fremme Jers Gabn, Og at dem i Himmelen Kronen maa erlange, Hos Jesum vor Brudgom og fjære Frelsermand! Alt udi Himlens Land, Hvor Glæden nydes kan, Vær Jesus vor Talsmand og ræk os din Haand.

14. Gud gibe dem mig haber, maa blive mine Bæner, Førend vi skal vandre fra denne syndig' Jord, Og at vi da hiøset, som Herrens troe Svende, Maa samles med Glæde i Himlens høie Chor, Hvor vi urørt skal staa, Bagtalesse ei faa; Alt! før os til den Glæde, som evig blive maa.

15. Naar man en Ting har laanet man pleier jo at takke, det Samme vil jeg gjøre mens Tungen tale kan; Jeg byder Jer mit Valet og vender dig min Rakke, Til dem, som mig forbander, jeg velstgner forsandt; Tak Dvinde og tal Mand, Som sliq Idret vise kan, Imod Jers fattig Næste, som bor i dette Land.

16. O, lad ei Trætte være imellem dig og mine, Vi alle Brødre ere og af en Fader fjære; Naar Zions Fængsel vandles, vi drømmende skal blive, Ved Rebarslod forfæret vi

sidde maa her, Og sukke hjertelig; Alt! gib jeg var hos dig; Min Gud og Fader fjære, antag mig naadelig.

17. Vi over os vil vaage og redeligen vandre Paa denne tummerfulde og bedragelige D, Og naar da vor Skjæbne den engang skal forandres, Vi da maatte dø de Retsfærdiges Død, Og ind i Glæden gaa, For Guds Domstol at staa, Med Palmen i Hænder og Kronen oppaa.

18. Vi her paa Reisen ere imellem Skjær og Klipper, Og ingen Tid er stikker for Døden hvor vi gaar; Førend jeg bli'r velstignet, min Gud jeg Dig ei slipper, Som Jacob vil jeg kjæmpe, om Hofteled afgaar. Her er vor Kampeplads, Jeg ta'r min Attestats, Fra Gud i Himlen høie, det er mit Retsfæds.

19. Jeg her i Veiret sigter, hvor Veien den er falden, Min Veu den Art har faaet, at gaa den bene Ve; Maaste endel kan synes jeg fører bare Skvalder, Det Hjøtter jeg ikke Rabalen hører ei; Den, som ei har gjort Meen, Han være maa ei seen Paa Pladsen frem at komme og kaste første Steen.

20. Hvad vil du Mammon sige Naar du ei mer kan sanke, Og Budet er for Døren og raaber kommer ud; Forslde vil det blive paa Naadens Dør at banke; Thi Dommen er forhaanden, som holdes skal af Gud. Du gaar al Jordens Gang, Din Bragt ei meer har Klang, Du lægges i en Kiste, som falder dig for trang.

21. Fortrin Du ikke mere skal have for den Ringe, Du nøgen kom til Verden og nøgen skal i Grav, Du skal i Wrens Rige ei høier Dig opsvinge, End den som her har vandret med Pose og med Stab; Alt blive maa til Støv, Og falmes som et Løv, Ja Fattige og Rige, thi Rjødet er som Hø.

22. Lad os derfor stræbe Klenodiet at vinde, Paa Benene ei halte, men Banen vandre frem, Som fører frem til Maalet, vi Seieren kan vinde. Bestyrk os o Jesu med dine Bunder fem, Antænd i os din Ild, saa vi ei vandre bild, Enfoldig Duer ere, og saasom Slanger snild.

23. Vor Vandring her paa Jorden den er jo meget stakket, Vor Prøvetid hernebe den er jo ganste kort; Lad os derfor have vort Reisetøi indpakket, Det Budskab snart kan høres, vi faaer at reise bort. Naar vi herfra skal gaa, Sid Dje være maa I vore Lamper tændte, som Brud for Thronen staa.

24. Og da som Solen straalet i Herligheds Rige, Og overbætted Glæde er da Guds Børns Deel; Som pryder Juveler, for Thronen da fremstige, I Saligheds Rjørtel som glindsende Juvel. O hvilken Herlighed! at gaar dighen i Fred! Cia! bered vi vare, naar her vi faa Afsked.

25. Jeg veed min Frelser lever og mig af Jorden vækker, Naar Kroppen haver hvilet i Jordens Støv og Muld; Da Sjelen den sig hæver og Jesus Haanden rækker: Staa op I, som der hviler! I skinne skal som Gulb. I vare Svende troe: Gat ind til evig Ro; For Kampen skal I trones, og hos mig stedse bo.

26. Blandt de Udvalgte Skare bær I nu Seiers-Palmer,
En usorvisnet Krone er Jers forjente Skat, Dg da for Lam-
mets Throne udtone Frydepalmer, Dg sjuenge af Glæde, nu
har jeg taget fat Min' Seiers-Kransse Skjøn, Som jeg med
Strid og Bøn I Verden mig tilsigted', o hvilken rolig Løn.

27. Bort: bort i falske Tunger med eders aabne Strube,
Med Dgle-Gifters Masse og forgiftige Stank! Bort, bort du,
som for Andre vil grave en Grube, Der stinker af Edder,
som Fluens, der er frank! I kaster ud Jers Frø, Som onde
Hunde gjø; Omvender Jer itide, maaste I snart skal dø.

28. Lad Bedrings-Taare rinde mens Lykken aldrig smiler;
Thi Glædens Vink forsvinder som Skygge og som Damp. Vi
dagligen mod Maalet og Evigheden iler; Vi Troen fast kan holde
i Prøvelsernes Kamp, Dg ei forjage maa; Men mandeligen
staa, Dg Himlens Fryd erlange, naar vi af Verden gaa.

29. Betenk vi har en Fader her oven i det Høie, Som
ser os med sit Die i hvor det end gaar; Lad os derfor i Tide
til ham vort Hjerte bøie, Vi hist skal høste Frugten, som vi
hernebe saar, I Himlens høie Chor Hvor Glæden nydes stor;
Lad os dertil beredes paa denne syndig' Jord.

30. Naar Grav mit Støv vil gjemme, og Ormen Kjød
æder, Dg Benene til Aske og Mulm forandres skal, Da mer for
falske Tunger mit Die ikke græder; Men haaber Sjelen svæver
blandt Englers tusind Tal. Hvo træder i mit Sted, Dg sporer
mine Fjed, At giftig Dgle-Tunger hans Bænde gjører hed.

31. Lad os paa denne Bane hinanden række Haanden,
Dg ei med Tungens Svøbe paadigte Næsten Meen, Som
Davids og Jonathan og Brødre ubi Aanden, Af os for Gud
er ingen Anden, Ja Himlen selv ei reen. En Jeshu sigge maa,
Til en Jonadab saa: Vil du saasom mit Hjerte, da giv mig
Haand derpaa.

32. Naar Gud vil Dommen holde, de Døde tause blive,
Dg ei mod ham kan svare et eneste Ord; Jeg kaldte ad Eder,
I havde Tid i Livet, Mens Naadens Dør stod aaben, Da
var I mig for stor; Til Vølen skal I gaa, Min Naade al-
drig saa; Jers Næste I skamskikted, til Stamme maa I staa.

33. Slet Ingen maa tænke jeg har paa Andre talet, Min
Ben den meldet haver om Verdens falske Svig. Almægtig
Gud du være af mig saa hellig taktet, Som lagde selv Dr-
det i Munden paa mig; Men hvo er saadan Mand, Som
hos sig føle kan, Mod Alle falsk at være, han tage sig det an.

34. Bort Symbolum lad blive: kun meget at vide, Men
livet at tale er de kloges Forstand; Men villig vor Skæbne
i Verden at lide, Men renlig at svare og intet at prale, Kan
mod Næsten være tro, Saa Kjærlighed kan gro, Dg under-
tiden fremte med eget Proprio.